

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Пловдив, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Й. Захова

Членове: Весела Ив. Евстатиева
Даниела Д. Събчева

при участието на секретаря Златка М. Чобанова
в присъствието на прокурора Анна Страхинова Викова
като разгледа докладваното от Даниела Д. Събчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300600182 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на адв.В.Д., защитник на подсъдимия Д. СТ. П., срещу присъда № 260029 от 24.11.2021г., постановена по НОХД № 624/2020г. по описа на Карловски районен съд. С присъдата подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.1 от НК и на основание чл. 54, ал.1 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА. На основание чл.66, ал.1, от НК изпълнението на наложеното наказание е отложено с изпитателен срок от три години. Приложена е и разпоредбата на чл.343г от НПК и подс.П. е бил лишен от право да управлява МПС за срок от ДВЕ ГОДИНИ. Приспаднати са изтърпените чрез предварителни мерки части от наложените наказания.

Във въззивната жалба и допълнението към нея се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на процесуалните правила. Правят с е възражения за неспазване на реда, предвиден в Наредба №1 от 2017г за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водача. Сочи се, че документите са били съставени едва

след отвеждане на подсъдимия в болницата, като същите били предявени на подсъдимия за подпис едва след връщането му от болницата в РУ-К.. Твърди се, че има подправки в талона за медицинско изследване, останали необсъдени от първостепенния съд. Сочи се липсата на протокол, съставен от медицинското лице. Възражава се, че доказателствените средства по делото са негодни, тъй като не е бил спазен регламентирания надлежен ред. Иска се присъдата да бъде отменена и подсъдимия да бъде оправдан.

В съдебно заседание прокурорът излага становище за правилност и законосъобразност на първостепенния съдебен акт, поради което се иска жалбата да бъде оставена без уважение. Адв.Д. и жалбоподателят поддържат жалбата и изложените в нея възражения, с искане присъдата да бъде отменена и подсъдимият да бъде оправдан.

Пловдивският окръжен съд след като обсъди доказателствата по делото, становищата на страните и след като провери изцяло правилността на присъдата, съгласно чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от правоимащо лице в законово установения срок. По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Фактическата обстановка по делото е била правилно установена от първостепенния съд, както следва:

Подс.Д.П. притежавал свидетелство за управление на МПС №***, валидно до ***г, а към 09.08.2020г притежавал свидетелство за управление на МПС с №***, издадено във Великобритания. Подсъдимият бил наказван многократно за административни нарушения по ЗДвП.

На 09.08.2020г свидетелите И. и Ц., униформени полицейски служители на РУП К., изпълнявали служебните си задължения като екип пътен контрол в близост до ресторанта на с.Васил Левски, общ.Карлово, обл.Пловдив. Около 01.00ч от паркинга на ресторанта по ул. 1-ва, в северната посока потеглил лек автомобил „Дайхатсу“, модел Териос, с рег.№***, управляван от подс.Д.П.. Полицейският служител И. решил да провери водача на МПС-то, поради което предприел действия за спирането му. Управляваният от подсъдимия автомобил бил застигнат от полицейския автомобил на същата улица и бил спрял чрез подаване на звуков и светлинен сигнал до №16 на ул.1ва в с.Васил Левски. При поискване на документи от водачът, той не представил такива. Самоличността му била установена чрез извършване на справка от

полицейските служители в ОДЧ на районното управление. Така било установено, че водачът е Д. СТ. П.. Той бил във видимо нетрезво състояние и лъхал на алкохол. Свидетел И. тествал подсъдимия с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 № ARDM-0250, което отчето 2.10 на хиляда в издишания въздух. Показанията на техническото средство били предявени на подс.П. и му било разяснено, че ако не е съгласен с установеното с уреда може да даде кръвна проба. Той заявил на полицейския служител, че не желае да даде кръв за изследване, след което бил заведен в сградата на РУП К. където свид.И. попълнил талон за изследване №***, към който били приложени стикери с номер *** и го предоставил на подсъдимият, който от своя страна отказал да го подпише и получи, включително и отказал да избере един от двата начина за установяване на концентрация на алкохол в кръвта. Отказът на подс.П. бил удостоверен с подписа на свид.Д.Г. по реда на чл.6, ал.8 от Наредба №1/19.07.2017г за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта. След това подс.П. бил отведен до ФСМП гр.К., където подсъдимият пред медицинското лице свид.Н.И. отново отказал да даде кръвна проба за СМЕ. Този отказ свид.Н.И. отразил в амбулаторния журнал на лечебното заведение и в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози от 09.08.2020г, както и в листа за преглед на пациент. След отказа от тестване пред медицинското лице, подсъдимият бил отведен обратно в сградата на РУП Карлово, където бил е съставен АУАН №766555 от 09.08.2020г за извършено нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДВП, както АУАН №766557 от 09.08.2020г за извършено нарушение по чл.100, ал.1, т.1 и т.2 от ЗДВП. Подсъдимият бил задържан за срок от 24ч по реда на ЗМВР.

Настоящият въззивен състав намира описаната фактическа обстановка за правилно установена от първостепенния съд, при оценка и анализ на доказателства, възпроизведени в годни доказателствени източници, приобщени в хода на първоинстанционното съдебно следствие. Това са показанията на свидетелите С.И., И.Ц., Н.И., Д.Г. и писмените доказателствени средства – документи съставени от свидетел С.И. в хода на извършената от него проверка, документи съставени от свидетел Н.И. при извършения медицински преглед на подсъдимия, документи, предоставени от ОДМВР П., във връзка с правомощията на полицейските служители, годността на използваното от тях техническо средство Дрегер при тестване на

водача, регистрирани на негово име МПС, данни за предходни нарушения на ЗДвП- всички изчерпателно изброени в мотивите на първоинстанционния съд. Както последният е приел в мотивите си, доказателствената съвкупност е еднопосочна, в подкрепа на описаната фактическа обстановка. Обясненията на подсъдимия не кореспондират напълно с показанията на посочените свидетели, като той отрича да е бил запознат с резултата от проверката с техническото средство, към момента на самата проверка. Тези твърдения съдът не приема с доверие, тъй като те се оборват както от показанията на полицейските служители, така и от показанията на медицинското лице Н.И.. Показанията на тези свидетели описващи хронологичността на последвалите реализирани от тях действия, съдът намира за достоверни и убедителни.

Налице е противоречие между посочените часове в съставените документи при прегледа на подсъдимия от медицинското лице и часовете, отразени в справката на ЦСМП- П.. Това противоречие не оборва данните за времето на прегледа, тъй като първичният документ за спешна медицинска помощ е именно съставеният фиш №*** от 09.08.20г, в който за час на прегледа се сочи 01.30ч. Този час е отразен и в медицинския журнал. Съобразно изисканото от първостепенният съд писмо от ЦСМП-П., подаването на информация към тях се осъществява чрез последващо въвеждане в системата им на данните от този фиш за спешен медицински преглед. Първоизточникът на информацията е така съставеният фиш от свид.Н.И. с №*** от 09.08.20г, а причините за последвалото неправилно въвеждане на информацията от него към системата на ЦСМП-П. остава извън предмета на доказване по делото.

Съдът не приема за обосновани съмненията на защитата за въвеждане в издадения талон за изследване №*** на недействителен час като начало на проверката и час на тестването на подсъдимия. Видна е поправка на цифрите, която обаче няма как да се твърди, че е послужила за заличаване на действителния час, след като в приложените медицински документи, противоречия в часът на представяне на проверяваното лице за преглед не съществуват. Като такива както вече бе посочено не се възприемат данните от справката на ЦСМП-П. по изложените по-горе изложени съображения.

Прав е защитникът в твърденията си, че деянието ще е съставомерно в случай, че установяването на алкохол в кръвта на подсъдимия е установено

по надлежен ред, какъвто в случая е регламентираният в Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съобразно фактите по делото настоящият въззивен съдебен състав намира, че този ред е бил спазен и възраженията на защитата са неоснователни.

Разпоредбата на чл.3 от Наредбата сочи, че при извършване на проверка на място от контролните органи, концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, каквото е именно използваният калиброван Дрегер Алкотест, отчел концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия 2,10 на хиляда. Съгласно същия член, при съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1, който се придружава от осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване и добавена в края цифра от 1 до 8. Такъв талон е бил съставен и на същият, съгласно чл.6 от Наредбата, е следвало да бъде поставен първият стикер. Видно от оригиналният талон за изследване на гърба му не фигурира такъв стикер. Това обстоятелства обаче не опорочава процедурата, тъй като стикерите имат значение за взетата и изследвана кръвта проба и способстват за нейната индивидуализация. В конкретния случай такава не е била взета поради което и тези стикери нямат значение за казуса, а и дори да имаха значението им не следва да се абсолютизира, като обстоятелствата за индивидуализацията на кръвната проба подлежат на доказване с всички възможни способи за това/Решение №60138 от 30.09.2021г на ВКС по н.д. №495/2021г на I н.о./.

Отделно от изложеното, от съществено значение за конкретния казус, предвид резултата от тестването на подсъдимия с техническо средство, е наличният специален ред, който следва да бъде спазен в случая. Това е предписанието на чл. 7. ал.1 от Наредбата. Съгласно този ред когато с техническо средство е установена концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване. Това полицейският служител дължи да стори независимо от изразеното становище пред него, дали проверяваното лице желае или не проверка и допълнително

изследване, включително медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване. Отказът на проверявания от медицинско изследване, съгласно чл.15, ал.7 от Наредбата, се отразява от медицинския специалист в амбулаторния журнал на лечебното заведение и в протокола за медицинско изследване по чл. 14, ал. 2, като се удостоверява с подписа на изследваното лице. Отказът на изследваното лице да подпише изготвения протокол за медицинско изследване според чл.15, ал.8 се удостоверява с подписа на един свидетел.

Видно от установените по делото обстоятелства, именно така описаният надлежен ред е бил спазен от полицейските служители при извършената от тях проверка за употреба на алкохол от водача П.. Отвеждането му до мястото за извършване на медицинско изследване е било задължително за полицейските органи по силата на закона, поради което възраженията на защитата за опорочена процедура са неоснователни. Това е така защото Наредба №1 установява две различни процедури, които се провеждат след установяване с техническо средство на концентрация на алкохол в кръвта, съответно над 0,5 на хиляда и над 1,2 на хиляда. Тези процедури са съобразени с въведената от закона конкуренция между административно наказателната и наказателната отговорност на едно и също лице за едно и също деяние. При така установените от полицейските служители обстоятелства и констатираният резултат от проверката на подсъдимия, надхвърлящ 1,2 промила на хиляда, те дори не е следвало да съставят акт за установяване на административно нарушение /Решение № 244 от 5.12.2019 г. на ВКС по н. д. № 949/2019 г., I н. о./. Данните в онзи първоначален момент са били достатъчни за образуване на досъдебно производство, съобразно разпоредбата на чл.211 от НПК. Стартиралото административно производство не е приключило с наказване на нарушителя, тъй като е било дадено дължимото предимство на процедурата за търсене на наказателна отговорност, съобразно разпоредбата на чл.33, ал.2 от ЗАНН. В същото време е доказано по категоричен начин, че обв.П. е бил наясно с резултата от проверката с техническо средство и при спазване на процедурата, описаната в Наредбата, той е отказал да се подложи на изследване, включително медицинско такова с вземане на кръвни проби. Съставеният талон за изследване от полицейските служители, както и съставеният от медицинското лице протокол отразява тези негови откази.

Изискванията към медицинския протокол, поставени от страна на защитата, не намират опора в разпоредбите, регламентиращи издаването му. Според чл.14 от Наредбата протоколът по образец се попълва с нужните данни при медицинското изследване, в хода на което се вземат и кръвни проби. Такова медицинско изследване и вземане на кръвни проби в случая не са били извършени, поради което, както самият свид.Н.И., заявява попълване на тези обстоятелства в протокола не се дължи. Това не е двойствен подход както твърди защитата, поставящ лицата в неравностойно положение пред закона. Състоянието на изследваното лице, поведенческите му реакции, степента на съзнанието му и др. подлежат на описване при медицинското изследване, което няма как да се очаква да бъде сторено, ако такова изследване проверяваното лице е отказало и съответно не е проведено. От друга страна тези обстоятелства са от значение за медицинското изследване, приключващо с анализ на взетите кръвни проби. При отказ от такова изследване правно значение за случая има единствено резултатът, установен с техническото средство Алкотест Дрегер. Поради всичко изложено е видно, че надлежният ред, съгласно процедурата по чл.7 и следващите от Наредбата, е бил спазен и предвид отказа на подсъдимия да не бъде изследван от медицинско лице, правото му на защита не е нарушено.

Неоснователни са възраженията на защитата и по отношение правомощията на полицейския орган – свид. С.И. да борави с техническото средство Алкотест Дрегер, с което подсъдимият е бил тестван на място. Не се изисква специално обучение за действия с това техническо средство. Виден от разпоредбата на чл.8 от Наредбата такова специализирано обучение е необходимо за служители на МВР, извършващи проверка чрез доказателствен анализатор, какъвто не представлява техническото средство Алкотест Дрегер. Виден от Заповед № 8121з-515/14.05.2018г, заемащите длъжност ***
*** I степен, какъвто е бил свид.С.И. им е било възложено да използват технически средства за измервания и контрол. Същото е предвидено и в длъжностната характеристика на свидетеля, заемащ конкретната длъжност в МВР, предоставяща му и конкретните правомощия.

Предвид всичко изложено, въззивният съдебен състав счита, че подс.Д.П. е изпълнил всички признаци от обективна и субективна страна на престъплението по чл.343б, ал.1 от НК, поради което изводът на

първостепенният съд за виновността му е правилен, а възраженията на защитата за несъставомерност на деянието са неоснователни.

За това престъпление законът предвижда кумулативно наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от 200лв до 1000лв. Видно е, че съдът е определил наказанието по реда на чл.54 от НК, при превес на смекчаващите вината на подсъдимия обстоятелства, като правилно са били отчетени от негова страна всички индивидуализиращи такива. По тези съображения при извършената служебна проверка съдът намери определеното наказание за законосъобразно по вид и размер.

Правилено е приложението на чл.66, ал.1 от НК, предвид чистото съдебно минало на подсъдимия, сочещо обективни възможности за неговото поправяне и в случай на отлагане изпълнението на наказанието под условие. Размерът на изпитателният срок също е определен правилно. Предварителното задържане на подсъдимия за срок от 24ч е било приспаднато по реда на чл.59, ал.1 от НК.

Първостепенният съд е приложил разпоредбата на чл.343г от НПК, като е определил законосъобразен срок за лишаване на подсъдимия от право да управлява МПС в размер на две години, приспадайки по чл.59, ал.4 от НК и срокът на лишаване от това право по административен ред.

Предвид всичко изложено, въззивният съдебен състав намира, че проверяваният съдебен акт е правилен и законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден, а депозираната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна.

По тези съображения Пловдивски окръжен съд, на основание чл.338 от НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260029 от 24.11.2021г., постановена по НОХД № 624/2020г. по описа на Карловски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____